

Erasmus+ Élménybeszámoló

Antalya – 2024

Első nap

Már az indulás előtt utolsó néhány napon nagyon izgultam, alig vártam, hogy végre kiutazhassak Törökországba. Bár az indulás előtti utolsó este korán lefeküdtem, nem sikerült éjfél előtt elaludnom. Természetesen korán felkeltem, aztán találkoztam az osztálytársaimmal Kőbánya-Kispest metróállomáson, onnan közösen kimentünk a Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtérre, ahol a többi osztályból kijutott tanulókkal találkoztunk. Ahogy egyre közeledtünk a felszálláshoz, egyre jobban el kezdtem izgulni, hiszen még soha nem repültem előtte. Közvetlen járattal mentünk Budapestről Törökországba, Antalyába. Az repülőút körülbelül alig több mint két óra volt.

Szerencsére mindannyian épségben megérkeztünk, már várt a buszunk. Ott találkoztunk Murattal, a mentorunkkal és Selahattinnal („Öcskös”), a segítőjével, akik már jó pár éve benne vannak a törökországi Erasmus+ szervezésben. A szállásunk három hétre a repülőtértől kb. 30 percre lévő Gülizar Hotel volt Konyaalti kerületben, 300 méterre a Mediterrán-tengertől. Ahogy megérkeztünk a szállásra, az első dolga az volt mindenkinek, hogy kiszusszanja magát. Nem sokkal később természetesen lesétáltunk a tengerpartra, ahol először szívhattam bele a kellemes tengeri levegőbe. Amikor nem volt semmi dolgunk, akkor egyébként a tenger mellett ütöttük el az időt. Természetesen már az első nap elmentünk a helyi szupermarketekbe rágcálni valót és ásványvizet venni. Viszont nagy meglepetésünkre sehol nem árultak 1,5–2l-es kiszerelésben szénsavas ásványvizet. Ezért a három héten kénytelenek voltunk beérni az 5l-es és 19l-es mentes ásványvizekkel. A másik feltűnő dolog az volt, hogy több volt az utcán élő kutyák száma, mint a macskáké. – Legalábbis ott Konyaaltiban. – Az első nap csak a vacsora volt biztosítva, mint étkezés, ami a Mango Dönerben volt. A legtöbbször ott is ettünk.

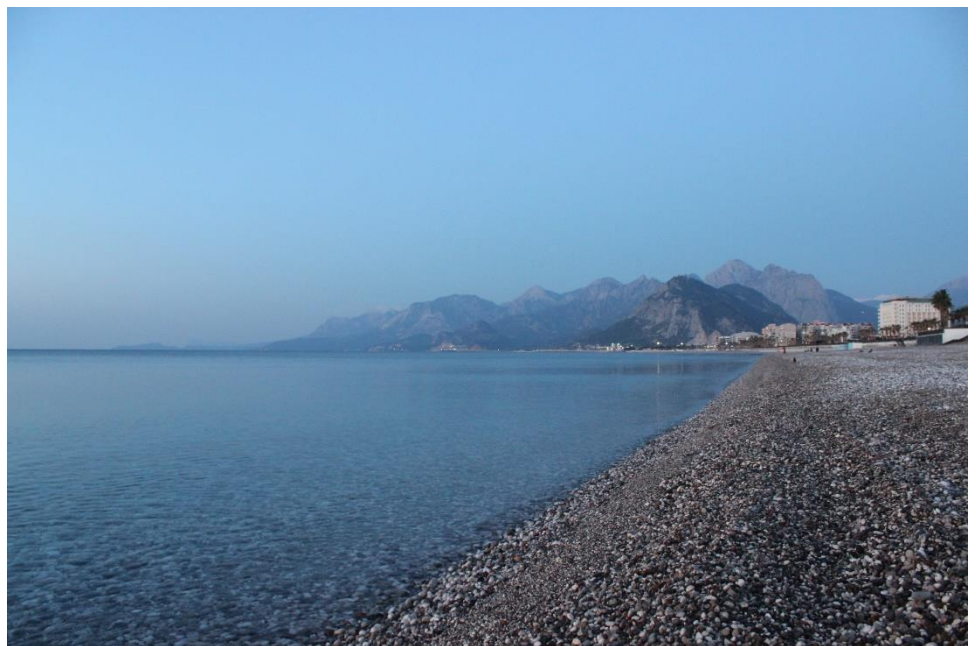
Felszállás utáni percek

Kilátás a hotelszobából

Kedvenc helyünk

Első hét

A második napon vasárnap máris egy nagyobb útra mentünk. Célállomásunk a szállásunktól olyan 100 km-re lévő Side történelmi városa volt. A buszon eltöltött két óra alatt természetesen nem volt hiány a jókedvből. Ott létünk során sajnos sok mindent nem tudtunk meg a helyi látnivalókról és emlékművekről, csupán csak annyit, hogy közel kétezer évvel ezelőtt a görög, illetve római időkben épültek. Ennek ellenére megnéztük Apolló templomát, a Nümphaion szökőkutat, az ősi görög-római amfiteátrumot, Vespasianus császár szökőkútját, illetve bejártuk az Óvárost.

A következő napokban hétköznap meg is kezdtük a munkát. A többi osztállyal ellentétben nekünk ötünknek nem volt fix munkahelyünk, hanem minden alkalommal más cégekhez, azok gyárába, elosztó pontjaiba mentünk megismerni, hogyan, mi szerint működnek és mivel foglalkoznak. A különböző helyekre mindig egy céges autóval vittek minket. Az első helyünk a helyi közútkarbantartás gépjárműtelepje volt. Ott egyből felismertük a már eddig tanult eszközöket és gépeket. A következő nap munkahelye a helyi Hayat Park volt, nem messze a szállásunktól. Logisztikai szempontból ismertették velünk a park vállalati logisztikáját, ahol megtudtuk, hogyan bonyolódik le a beszerzési és értékesítési logisztikai folyamat náluk. A sok órás munka közben természetesen tartottunk egy kis szünetet, amit a helyi kávé és tea kipróbálásával töltöttünk el. Itt két napot töltöttünk el.

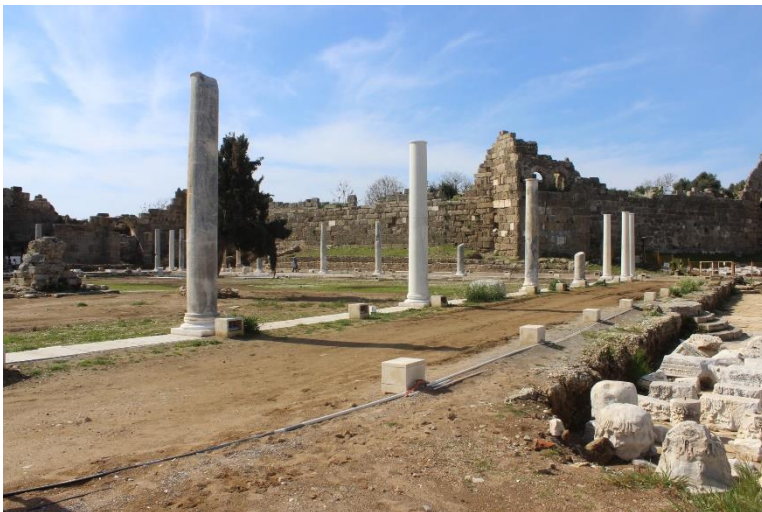
A hét további napjában elmentünk megnézni a nem messzi Düden vízesést is, ami csodás volt, és még tevegelni is volt lehetőségünk. Antalya Óvárosába is ellátogattunk, ahol szinte egy egész napot el is töltöttünk. Itt lehetőségünk volt kipróbálni a helyi finomságokat, illetve bazárban vásárolni. Az első hetet pedig egy kis raftingozással zártuk le a kétórás buszúttal megtett Köprülü Kanyon Nemzeti Parkban. Sokan féltünk, hogy mennyire veszélyes lesz, de a végén csodás élményekkel tértünk vissza. De még mielőtt visszatérhettünk volna, a raftinggal foglalkozó cég buszának kitört a kereke, és majdnem balesetett szenvedtünk.

Apolló temploma

Együtt Sidében

Római kori romok

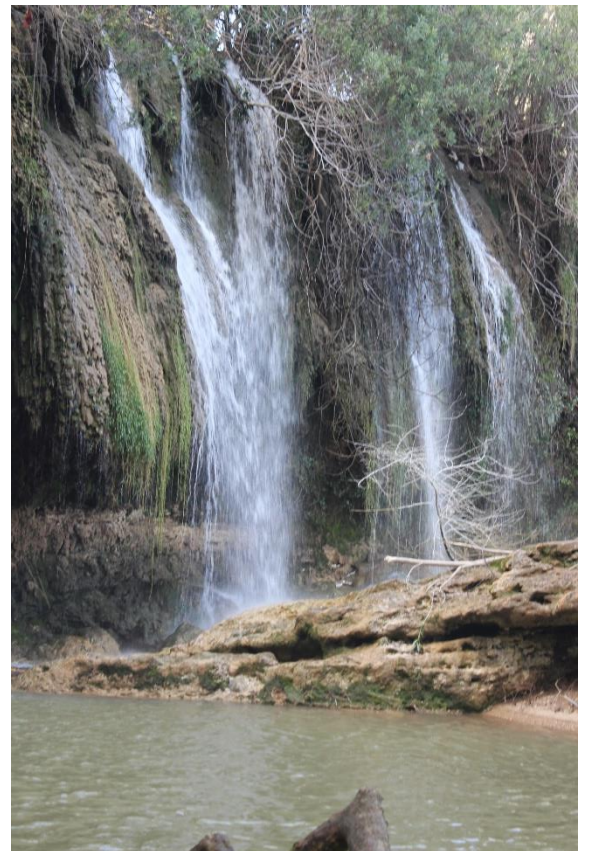
Első munkahely: a gépjárműtelep

Nagy melózások a Hayat Parkban

Antalya, Óváros

Düden vízesés

Második hét

Természetesen a második hetünk sem telhetett rosszabbul. Vasárnap mindig szabadnap volt, ezért a hotel tulajdonosával grilleztünk egyet a teraszon, és azzal le is volt tudva a vasárnap esti vacsora. A múlt heti munkát további helyek, cégek látogatásával folytattuk. Mivel március 11-én kezdődött meg a ramadán, ezért a hétfői nap szabad volt. Általában, amikor volt valamennyi szabadidőnk, akkor mindig strandon töltéssel, illetve Antalya felfedezésével telt.

Kedden folytattuk a nagyrészt logisztikával foglalkozó helyek meglátogatását. Célállomásunk egy zöldség-gyümölcs nagyker volt, ahol munkaszünetünkben szintén belekóstolhattunk az igazi török kávéba. A végén még kaptunk egy láda epret is. A következő nap elmentünk egy gyógyszerészeti, illetve orvosi kiegészítőkkal foglalkozó cég elosztó központjába. Itt találkoztunk a már tanult különböző anyagmozgatási, illetve -tárolási eszközök valamelyikével, mint például folyamatos rendszerű konvejer, gördíthető állványos tárolás. Mi magunk kikereshettük a gyógyszereket, összekészíthettük a városi és azt környező gyógyszertárak és kórházak megrendeléseit. Utána bevitték minket a cégvezető irodájába, ahol szintén megkínáltak minket kávéval, illetve vízzel, majd ezután a dolgozóknak kialakított ebédlőben megebédeltünk. Ötünk közös véleménye szerint ez volt a legjobb hely, ahova vittek minket meglátogatni.

Persze nemcsak dolgoztunk állandóan, hanem azért elmentünk közös programokra is, ami benne volt a támogatás keretében. Úgyhogy egyik este elvittek minket busszal egy Land of Legends nevű helyre, amin belül volt egy vidámpark is, csak addigra az sajnos már zárva volt. Az egész hely igazából olyan volt, mint egy belvárosi sétálóutca Disneyland szerű keveredéssel. Ott megnéztünk este egy csodálatos víziorgona műsort, ami hatalmas volt. Sajnos a következő napon esős volt az idő, de ennek ellenére elmentünk megnézni egy növénytermesztő és -gondozó helyet, ami felelős egész Antalya ellátásáért.

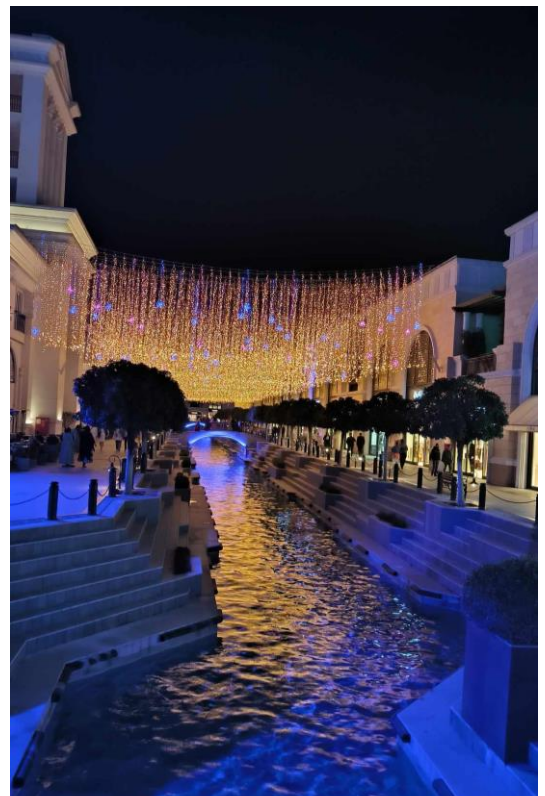
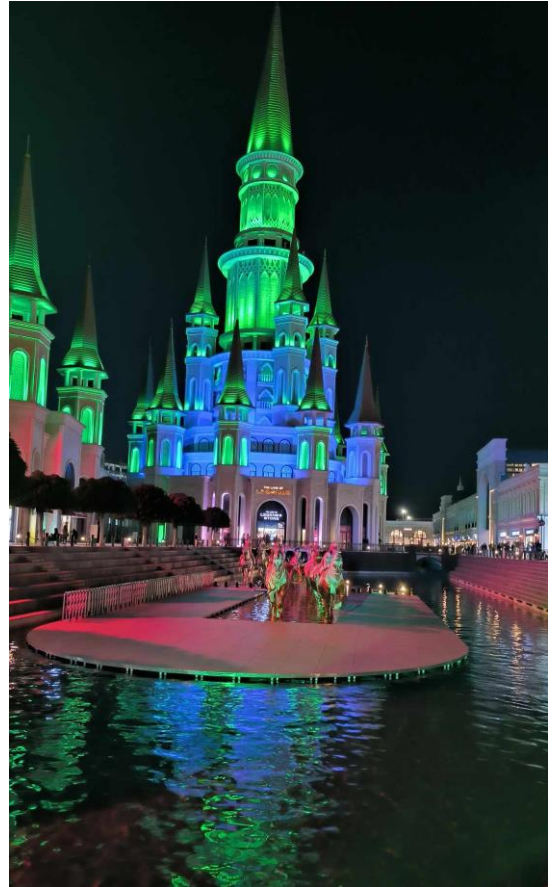
Miután a többség végzett, néhányan elmentünk Selóval és Dórával a két kedvenc helyüket megnézni. Az egyik hely a tengertől néhány száz méterre lévő Boğaçayı Park volt, a másik pedig egy hegyekben lévő tó volt, ahova az utolsó héten visszamentünk közösen mindannyian. De sajnos még a tóhoz menet megint műszaki problémába ütköztünk, és lerobbant a céges kocs. Selo gyors bütykölésének hála tovább tudtunk menni a tóhoz az immár javításra szoruló Audival. Természetesen nem hagyhattuk ki az édes vízben való fürdést, ami, mint később kiderült, tilos volt. Ez van.

A hétfője előtt még elmentük egy, az antalyai kórházakkal és hotelekkel kapcsolatban álló mosodába, ami olyan 70 km-re volt a szállásunktól. Egyébként a Gülizar Hotel is odatartozott. Csak egy probléma volt: nem volt sofőr, mert nem tudott ott lenni se a Selo, sem a Zeki (egyik recepció). Ezért a Bencének kellett vezetnie, úgyhogy féltünk, hogy nagyobb problémába is fogunk ütközni. Szerencsére a még mindig javításra szoruló autón kívül nem volt probléma. Ott megnéztük, hogyan mossák ki, szárítják, illetve nyújtják ki lepedőket, egyéb textiliákat. A második hét zárásaként meg elmentünk egy fél órára lévő partra, ahol sütögettünk a tulajdonossal, a buszsofőrrel, a recepcióssal, Murattal, illetve Selóval és Dórával. Úsztunk,

ettünk megismételve. Rengeteg partra vetett medúzával talákoztunk az egész napos ott létünk során.

Zöldség-gyümölcs nagyker

Land of Legends

Törpbogár

Harmadik hét

Az utolsó hétre bár elfáradtunk, de a kedvünk még nem ment el. Szerencsére a hét nagy részében szabadok voltunk már. Ennek ellenére elmentünk egyet edzeni a közeli kondiparkba, amit a fitneszes kollega tartott, miután volt egy sikeres, közös aerobik a parton még az első héten. Dóráékkal elmentünk egy nem túl messzi bazárba, ahova eredetileg tömegközlekedéssel mentünk volna, de végül lesétáltuk. Egy óra séta volt oda, meg jó pár kilométer. Eltöltöttünk ott egy-két órát, aztán visszafelé megálltunk egy döneresnél, ahol az árakhoz képest egész nagy adagokat adtak. Utolsó két látogatásunk egy takarítószerekkel foglalkozó családi vállalkozás volt és egy sörök kiszállításáért felelős cég. Mindkét helyen megtudtuk, mióta, mivel foglalkoznak, és azt hogyan csinálják.

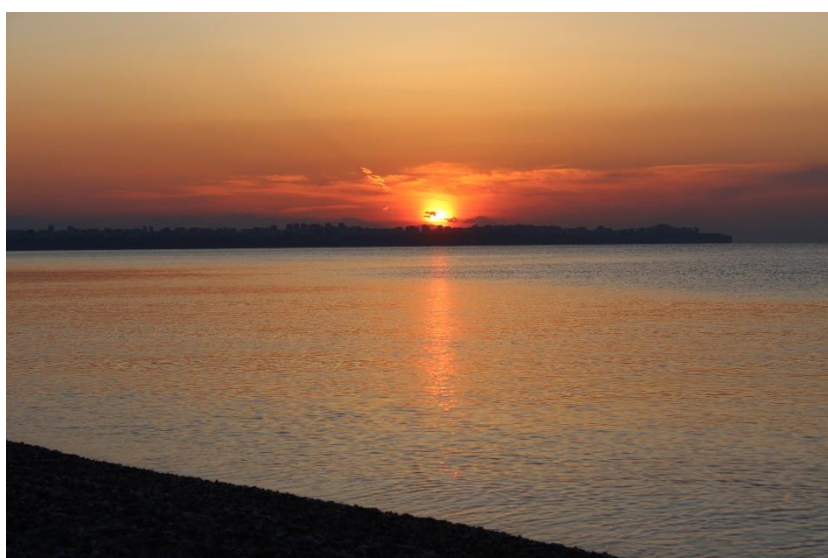
Közös programként még az utolsó héten busszal elmentünk a Güver kanyont megnézni, ahol hosszas séta után csodás kilátásra volt lehetőségünk. A hét további részében még egyszer felmentünk a hegyekbe megnézni a tengerszemet. A csütörtök és péntek mivel szabadnap volt, végig a strandon töltöttük, az akkor már hűvösebb vízben. Pénteken még egyszer visszamentünk a közeli utcabazárba, ami csak heti egyszer, péntekenként van nyitva.

Összegzés

Középiskolában is lett volna lehetőségem külföldi gyakorlatot teljesíteni, de nem mertem meglépni a kemény gyakorlati munka miatt. Viszont idén mindenképpen jelentkeztem, nehogy később megbánjam, és mennyire is igazam lett volna. Nagyon sok élménnyel gazdagodtam a három hét alatt, illetve bár nem kellett nagyon munkával megerőltetnünk magunkat, sok hasznos információhoz jutottunk hozzá a különböző cégek látogatása során. A helyiek nyitottak és nagyon befogadóak voltak, mindenhova, ahova mentünk, teával, kávéval, sőt még ebéddel is kínáltak. Az angol tudásom fejlesztése miatt is hasznosnak találtam az utat, bár nagyon nem kellett senkinek sem megerőltetnie magát, hogy megértesse a helyiekkel magát. Továbbá segített ez a három hét kint lét abban, hogy nyíljak mások felé, hiszen alapvetően én zárkózottabb személyiségű vagyok. Úgyhogy örülök, hogy azzal 11 emberrel tölthettem el együtt a három hetet, új ismerősökre, illetve barátokra leltem velük. Természetesen köszönöm a lehetőséget mindannak, aki megteremtette, illetve megszervezte nekünk ezt az egészet. Előbb vagy utóbb még visszatérünk Antalyába.

Kosarazás az idegen vezetők főnökével, Alperrel

A napfelkelte megnézése sem maradhatott el

Óvárosi bazár

Güver kanyon